

Dan, met een grijns van voldoening op zijn perkamenten gezicht, volgde hij Simon.

Toen hij door de open deur in de groote huiskamer trad, hoorde hij Simon in 't donker met lucifers rammelen.

„Hebben ze geen licht opgestoken?” mopperde hij.

„Ach, noe met dat uitgaan....” antwoordde Simon een lucifer afstrijkend, waarna hij de moderne gaslamp met de gele zijden kap boven de tafel liet aanploffen.

Even lag de gouden gloed opwekkend warm over het bruine tafelkleed, maar Simon draaide de kraan weer half dicht, zoodat die gloed in vale schemering verzonk.

„'t Is hier niks warm,” merkte Jan dan gemelijk op, terwijl hij in zijn dooie skelettige handen wreef, waarin iets knapte.

Simon morrelde en rammelde aan de vulkachel; wat flauwe vonkjes vielen tusschen de aschregen uit het schudrooster omlaag.

„Hij is toch an”, mompelde hij.

Jan had een sigaar opgestoken, keek met een laatdunkend gezicht naar Simon's bedrijf.

„'t Is hier verrekt koud,” sprak hij kwaad en huiverend „zet alles maar open; we hadden beter in de eetkamer kunnen bluen.”

„Och, hij trekt zoo wel door.”

Simon vond het niet prettig om van een gewoonte af te wijken; ze plachten 's winters na tafel altijd bij de kachel in de huiskamer een sigaar te rooken en een dutje te doen.

Met een geeuw en een rilling ging Jan zitten in zijn leuningstoel, waaronder juffrouw Lurkus een onoogelijk zeiltje had gelegd, wyl Jan telkens bij het in den dut raken zijn brandende sigaar op den grond liet vallen en onophoudelijk asch morste.

Simon nam tegenover hem plaats en stak eveneens een sigaar op; in ietwat onrustige spanning keek hij naar de kachel, zag ook de glurende oogen van Jan er telkens schuin naar toe loeren in wrevelig misnoegen.

Maar achter het bruin en rubbelig gebarsten mica bleef alles nog grijszwart.

„Hij verdomt 't,” prevelde Jan, een hand rilschokkend in zijn broekzak stekend.

Simon bukte zich, greep het pookje, deed een deurtje open en rakelde in de anthraciet; toen ineens, met een suizend geluidje, stak daar een blauw vlammentongetje uit en tegelijkertijd zag hij door de zwarte stukjes kool, op den bodem, als een fijn rood-gouden netwerk, den zacht aanlaaienden vuurgloed.

Hij sloot het deurtje, legde het pookje neer, knipte even in rustige